

Som Signe kan berette
fra sine unge år, trøtte,
hun aldrig kan os får,
en latter sund vi får.
Hun sippet pillen er tillige
og ikke bange for at sige,
hvis man en maske har, der løber,
hun tværtimod det højlydt røber.

I Hoed på kroen danser
tit frøken Andersen,
i tripevals hun svanser
så hele natten hen.
På cykel ud og så tilbage
man altid Andersen ser tage,
og søvrig deraf blir den lille,
så det, hun syr, hun op må pille.

Så Mortensen skal høre,
at ham vi regner med.
Han vil jo altid køre,
skal han fra sted til sted.
På motorcykle somme tider
og ofte frem i bil han skrider,
dog skal for ham det altid hælde,
han vælter noget over ende.

En digter af de kendte
har sagt for sandt og vist,
det finest er at vente
og komme ind til sidst.
Og chefen derfor først nu kommer,
Italjen har han "gjort" i sommer,
endskønt han ikke var herhjemme,
dog kassen daglig kunne stemme.

Vi slutter causeriet,
vi håber også på, et,
at alle kunne li'et,
og ej det misforstå,
at ikke een sig føler truffet,
og heller ingen er for skuffet,
kun til en somerspøg var dette
beregnet, som I vel kan gætte.

F I R M A U D P L U G T E N

GRUNDLOVSDAG 1952.

Mel.: Jeg har min hest.....

Med sol og sommer følger
vi får en sælsom trang
til langs med havets bølger
at gå vor vandringsgang,
og heldigvis hvert år det hender,
at man os ud til frihed sender,
med chefen ud vi alle drager,
med storm hans sommerhus indtager.

Fru Ekstrand med gemalen
så glad er her mødt frem,
"Familie-Journalen"
samt "Tempo", "Hus og Hjem"
har hun i dag slet ej studeret,
og selv Jens Lyn er saboteret,
er hun lidt skrap, hun bare trænger
at "portieren" op vi hænger.

En dronning udi knapper
vi i vort firma har,
ja, "Dress" bestemt er tapper,
at slikt hun vovet har.
Ja, tænkt at købe sådant lager,
at mindst en halv snes år det tager,
før lageret er tømt til bunden,
men chefen også gav af munden.

"Grevinde de Les Knapper",
hun syr skam knapper på,
og fingrene hun rapper,
skønt ømme er de smaa.
I Aarhus er der een, hun kender,
ja, de er altså hjertevenner.
Til Grenaa han på week-end kommer
i hendes sjæl det da er sommer.

Men frøken Rugaards tanker
mod Helgenæs er vendt,
der blandt asparges vanke
den bedste, hun har kendt.
De fra aspargesbedes toppe
så pinsemorngensolen hoppe.
Hun ved en fest sin mund lædered'
så den til kys kun slet fungered'.

Og Børge Beck ved stranden
i telt man finde kan,
sin "skat" har med skam manden,
og Julie hedder han.
Hver morgen rundstykker med kaffe,
og øl til aften kan de skaffe.
I sus og dus de kort sagt lever,
som Becks den nye stilling kræver.

Og "Charmar Hønsen" lige
fra Ebeltoft kom her,
og man om ham kan sige,
han har en høflig færd.
"Inderlig gerne, kære frue",
men stadig hører Hansen bru'e,
men næsten sikkert vi ham lover,
at snarligt nok det driver over.

Vi et ekspresbud ejer
på havnen og i byen,
på knallert rundt han svajer
så hurtig som et lyn.
Ja, tænkt det kan endogså hænde,
han på en times tid kan ende
en tur til havnen og tilbage,
så der er ingen grund til klage.

Idefyldt helt til randen
er Rasmussen, vi ved,
og hvert et vindu' manden
gør til en herlighed.
Hver lørdag ganske afgjort sker'et,
at han får håret shampooeret,
det gør hans hjertes lille pige,
og det er velgjort, må vi sige.

Vi har "den glade enke"
i vores lille kreds,
og som vi vel kan tænke
er Ebba utilfreds,
at Høvelte har opslugt manden.
For at få trøst i enkestanden
hun mindst en gang om ugen danser
og døver dermed alle sanser.

Og Barbro har jo lige
holdt fødselsdag, vi ved,
og Henning da sin pige
har smukt begavet med
et strygebrædt af første klasse,
skønt han på pengene skal passe,
at spare godt de begge plejer,
tilsammen kun en stol de ejer.

Til Frankrig Hviid ta'r snarlig,
vi be'r naturligvis,
at hun vil være varlig,
når hun når til Paris.
Vi er for hende ikke rolig,
før hun påny er i sin bolig
og vore fester der kan holde,
når trang vi føler til at solde.

Se, nerver Stane havde
engang i foden få't,
å, sikken en ballade
og tænkt, så var det blot
en ørentvist i strømpetåen
som gjorde, at hun hængte på'en.
Den lå i strømpen død og stille
hun kunne spare hver en pille.